

ΕΛΕΝΗ

“Μια γέφυρα ήταν στο κάτω κάτω... Δεν κατάλαβα ποτέ γιατί έπρεπε να είμαστε τόσο πολλοί που την φυλούσαμε...”

Η ιστορία μας είναι από αυτές που δεν γράφτηκαν ποτέ. Από αυτές που ακούγονται μονάχα ως παραμύθια καλοσύνης στα μικρά παιδιά. Δεν γράφτηκε ποτέ στα βιβλία της ιστορίας, και οι μισοί είμαι σίγουρος ότι δεν μίλησαν ποτέ για το τι έγινε εκείνες τις μέρες. Σίγουρα όμως δεν το ξέχασαν. Το όνομα μου είναι Μιχάλης, και έχω φάει τα ψωμιά μου εδώ και πολύ καιρό. Ένας γεροξεκούτης είμαι, ένας γεράκος με αναμνήσεις. Αυτά που ζήσαμε δεν θα τα μάθει κανείς ποτέ, θα τα θυμόμαστε μόνο εμείς και θα φιλάμε το χώμα που πατάμε σήμερα.

Θυμάμαι τη χρονιά του '49 σαν ταινία του σημερινού κουτιού. Φοβερές μέρες. Εμφύλιος πόλεμος, αδερφός σκότωνε αδερφό χωρίς δεύτερη σκέψη. Μπορούσες να ακούσεις τις κραυγές του κόσμου και τα δάκρυα των μανάδων μας να στάζουν βροχή στο πάτωμα, τα ζευγάρια να χαιρετιούνται στους σταθμούς τρένων και στα δρομάκια. Μπορώ να σας πω εγώ τι νομίζω. Οι περισσότεροι πήγαν στον πόλεμο επειδή είχε πλάκα, όχι μόνο για την πατρίδα. Γιατί υπάρχει κάτι στο ανθρώπινο στήθος που τρεμουλιάζει στη σκέψη, ίσως όμως όχι και στη πραγματικότητα του να δολοφονείς τους συντρόφους σου σε αχανής αριθμούς. Να πολεμάς έναν πόλεμο δεν έχει πλάκα, είναι λίγο-πολύ μίζερο. Θυμάμαι τους ανώτερους μας να μας λένε:

«Αυτό που γίνεται δεν θα τελειώσει απλώς μετά τον χειμώνα. Ο πόλεμος είναι ένα θηρίο, που όταν βγει από το κλουβί του δύσκολα μπαίνει ξανά μέσα».

Θυμάμαι την περιοχή σα να 'ταν χθες. Χόρτα ψηλά όσο το μπόι μας, άγρια φυτά και γέρικα δέντρα, και την νύχτα έτρεμε η καρδιά σου να τα αντικρίσεις, μήπως και ζωντανέψουν και πάρουν μορφή. Είχε πολλές γέφυρες σε εκείνα τα μέρη. Πέτρινες, που έδιναν την εντύπωση ότι φύτρωναν φυσικά, ότι τα μεγάλωνε η φύση στο χώμα της. Η δικιά μας ήταν η πιο μεγάλη, αυτή που οδηγούσε στις κεντρικές αρτηρίες. Είχε και γοητευτικό όνομα, Ελένη τη λέγανε. Καθηλωτική γέφυρα, αν οι άλλες έμοιαζαν με παιδιά της φύσης, αυτή ήταν σα να την έφερε ο ίδιος ο Θεός από τους ουρανούς. Την Ελένη μας έστειλαν να φυλάξουμε, η Ελένη μας έσωσε. Μας πήρε όμως μια ζωή για αντάλλαγμα. Δεν το θεώρησα ποτέ δίκαιη ανταλλαγή, αλλά έτσι είναι πάντα.

Ήταν Αύγουστος όταν φτάσαμε. Πεινασμένοι, κουρασμένοι και αγανακτισμένοι μέχρι να βρούμε την περιοχή. Στη μία της άκρη, από εκεί που είχαμε έρθει, είχε ένα απόσπασμα από δικούς μας, είκοσι ήταν αν δεν κάνω λάθος. Τέσσερις και εμείς, είκοσι τέσσερις. Έμοιαζαν με ζητιάνοι είναι η αλήθεια, αλλά ήταν χαρούμενα παλικάρια. Μας υποδέχθηκαν με χαρά –παραπάνω χέρια και πόδια, βλέπεις – και αφού μας τάισαν κάτι πρόχειρο μας άφησαν να ξεκουραστούμε. Δεν πρόκειται να ξεχάσω την επόμενη μέρα ποτέ στη ζωή που έχω ακόμα μέσα

μου.

«Καχριμάνης! Μας φωνάζουν για πρωινό, ξύπνα», και αυτός ήταν ένας από τους άλλους τρεις της “ομάδας”, ο Ιωάννης. Παλιό φιλαράκι, είχαμε αδελφική σχέση.

«Τι πολυτέλεια είναι αυτή, αν ήξερα ότι εδώ τρώνε και πρωινό θα ερχόμουν μήνες πριν». Είμαι σίγουρος ότι μούγκρισα ειρωνικά καθώς σηκωνόμουν από κάτι κουρέλια.

«Όχι αν ήξεραν ότι η κοπελιά σου σε μάθαινε να μαγειρεύεις. Δες και μόνος σου, μοιάζουν με πεινασμένα θηρία, μπορεί να φάνε και τον ίδιο το μάγειρα, αν έχουν και από δαύτον»

«Είμαι σίγουρος ότι θα δοκίμασαν στην αρχή», γελάσαμε και οι δύο.

«Δεν μπορώ να πω ότι δεν τους καταλαβαίνω, θυμάμαι τι περάσαμε και ‘μεις σ’ εκείνο το δάσος».

Κούνησα το κεφάλι. Δεν είχε καθόλου άδικο, είχαμε χάσει δυο καλούς στρατιώτες και φίλους από πείνα. Στο τέλος πέρασε μια χελώνα τυχαία και βάλουμε κάτι στο στομάχι μας μετά από μέρες, εκτός από αέρα.

Είχαμε φτάσει στο μέρος που βρίσκονταν οι υπόλοιποι. Είχε φασαρία από έντονες συζητήσεις και από γέλια, είδα πηγαδάκια που τα λέγανε και έκαναν παράξενα αστεία με περίεργη προφορά.

«Καχριμάνης και Μαυρίδης, σωστά;» ακούστηκε μια βαθιά φωνή.

«Μάλιστα» είπαμε συγχρονισμένα. Ομολογώ ότι ο άντρας που στεκόταν μπροστά μας ήταν κάπως τρομακτικός, με όλα τα σημάδια και τα εγκαύματα στο πρόσωπο του. Άρχισε να γελάει.

«Είστε πολύ σφιγμένοι παιδιά, ανοιχτείτε! Εμείς είμαστε τα αδέρφια σας από εδώ και πέρα, με μας θα περνάτε τις μέρες. Κολλήσατε εδώ κατά κάποιο τρόπο. Αλλά μην ανησυχείτε, εδώ πέρα είναι πιο ήσυχα από κάτω, δεν έχουμε και πολλά να φοβηθούμε».

Με είχε ήδη πείσει.

«Αντρέας Μπακέλης» μας είπε και μας άπλωσε το χέρι. Το έσφιξα με ένα χαμόγελο.

«Καθίστε κάπου, το πρωινό είναι εκεί πέρα» μας έδειξε με το δάχτυλό του κάτι που έμοιαζε με λαχανικά από μακριά. Ανασήκωσα τους ώμους μου, είχα καιρό να δω κάτι που να μοιάζει με γεύμα. Περπάτησα με τον Ιωάννη μέχρι εκεί, και έπειτα καθίσαμε με μια μεγάλη παρέα κοντά στο ποτάμι.

«Και για πείτε, που ήσασταν πριν έρθετε εδώ;»

«Στα βουνά, έξι μέρες κάτω από εδώ» απάντησα εγώ, καθώς ο Ιωάννης μπούκωνε το στόμα του με φαϊ.

«Πως και υπάρχει τόσο φαγητό εδώ;» ρώτησε ο Ιωάννης. Αυτό ήθελα να το μάθω κι εγώ.

«Έχει ένα χωριό καμιά μέρα μακριά από εδώ, οπότε την περνάμε τις περισσότερες φορές» απάντησε ένας νεαρός. Πέρασαν κάμποσα λεπτά που μιλούσαμε, μάλιστα είχαν μαζευτεί κι άλλοι και ο κύκλος μας είχε ανοίξει. Σε όλους αρέσει να γνωρίζουν τους “καινούριους”, τους κάνει να νοιώθουν κάπως

πιο ανανεωμένοι. Πιστέψτε με, το να ακούς κάτι διαφορετικό από αυτά που γίνονται γύρω σου είναι σαν να ακούς για μια άλλη πραγματικότητα.

Μέχρι που κάποια στιγμή είδα κάτι παράξενο. Σίγουρα ήταν δικός μας, αλλά έκανε κάτι που μου φάνηκε αλλόκοτο. Είχε πλησιάσει την γέφυρα ολομόναχος, από μακριά φαινόταν σα να τη χάιδευε. Άγγιζε τις πέτρες της και, αν δεν με γελούσαν τα μάτια μου εκείνη τη στιγμή, της μιλούσε. Περπατούσε μόνος του μέχρι που κάθισε χάμω και σήκωσε το κεφάλι να τη κοιτάξει. Και έμεινε εκεί.

Σκούντηξα με τον αγκώνα μου τον Ιωάννη. Εκείνος γύρισε και με κοίταξε, και εγώ του έκανα νόημα με τα μάτια να κοιτάξει τον άντρα πέρα στη γέφυρα. Εκείνος με κοίταξε με την ίδια απορία.

«Ο Αλέξης είναι, μην ανησυχείτε» είπε ο Δούμος, ένα ψηλό παλικάρι, με γρατζουνιές στο πρόσωπό του. Και οι δυο μας τον κοιτάξαμε.

«Μην τον παρεξηγείτε, έτσι είναι από την πρώτη μέρα. Καλό παιδί, ευγενικό, αν και λίγο κλεισμένος στον εαυτό του. Δεν τον κατηγορώ. Ξέρετε το όνομα της γέφυρας μπροστά μας;»

Εγώ και ο Ιωάννης κουνήσαμε τα κεφάλια μας.

«Ελένη. Ξέρω ξέρω, παράξενο αλλά ταιριάζει νομίζω. Ο Αλέξης είχε μια κοπελιά πριν φύγει. Αυτή, η προσωποποίηση της γοητείας και της καλοσύνης, θα πρέπει να είναι ωραίο ζευγάρι από όσα μας έχει πει. Μετά μπορείτε να μαντέψετε τι έγινε, ζήτησε το χέρι της, αυτή δέχτηκε, ο γάμος κανονίστηκε αλλά τελικά ο Αλέξης αναγκάστηκε να φύγει και να έρθει στα μέρη μας και στους πολέμους μας. Άφησε την κοπελιά του πίσω με την υπόσχεση ότι θα ξαναγυρίσει. Δεν ξέρω αν τελικά θα τα καταφέρουμε, αλλά εύχομαι τουλάχιστον αυτός να γυρίσει πίσω. Αν θέλετε να μάθετε και το όνομά της, Ελένη τη λένε».

Μας κοίταξε όλο νόημα.

«Μιλάει στη γέφυρα σα να μιλάει στην Ελένη του, της λέει τα μυστικά του, τη χαϊδεύει όπως εκείνη, περιμένει να γυρίσει πίσω».

Δεν ξέρω αν μας ακούγανε και οι άλλοι ή ήμασταν μόνο εμείς οι τρεις, αλλά ξέρω ότι κοιτούσα στο κενό για λίγη ώρα. Ο Δούμος είχε ήδη γυρίσει στις προηγούμενες συζητήσεις, μέχρι που μας φώναξαν να σηκωθούμε και να κάνουμε καμιά αγγαρεία, “να ξυπνήσουμε λίγο”, όπως μας είχε φωνάξει ο Μπακέλης.

Τίποτα το σημαντικό όλη την υπόλοιπη μέρα, απλά γυροφέρναμε και κάναμε περιπολίες στην περίμετρο, έτσι για να πούμε ότι κάτι κάναμε. Εγώ, ο Ιωάννης και άλλοι δυο γυρίσαμε το μέρος, για να το μάθουμε μας είπαν. Γιώργος και Νικόλας ήταν τα παιδιά, δεν συγκράτησα τα επίθετα τους. Φαίνεται ότι δούλευαν μαζί από τότε που ήρθαν, καλοί στρατιώτες και ακόμα καλύτερη ομάδα. Δεν έμαθα ποτέ κάτι γι’αυτούς ή γιατί ήταν εδώ, αλλά τα μάτια τους δεν μπορούν να ξεφύγουν από τη μνήμη μου. Είναι από τα πολλά πράγματα που έχω να θυμάμαι από παλιά. Μπορούσες να πεις ότι είχανε ζήσει πολύ χειρότερα ακόμα και από τον Ιωάννη και μένα.

Και έτσι ήσυχχα άρχισε να βραδιάζει. Οι περισσότεροι χαλάρωσαν, εγώ τσίτωσα και ενίσχυσα τις άμυνες μου από συνήθειο. Τα βράδια που είχα περάσει έξω μου

είχαν μάθει να ακούω και να βλέπω δέκα φορές καλύτερα από όταν ο ήλιος ήταν πάνω στον ουρανό. Ο Μπακέλης με χτύπησε φιλικά στον ώμο και με προσπέρασε για να μιλήσει σε κάποιον παρακάτω. Ήξερα ότι ήθελε να μου πει να χαλαρώσω, αλλά ο πόλεμος είναι πάντα πόλεμος, δεν ξέρεις ποτέ από πού θα έρθει ο επόμενος εχθρός, πόσοι θα πέσουν και πόσοι θα πεθάνουν από τραύματα αργότερα.

Ο Ιωάννης δεν φαινόταν πουθενά γύρω μου, έτσι κι εγώ πήγα προς τη γέφυρα. Είδα τον Αλέξη να κάθεται με την πλάτη του ακουμπισμένη στις πέτρες και να παίζει με λίγα χόρτα στο χέρι του, όσο έκανε το τσιγάρο του.

«Μιχάλης» του είπα και κάθισα λίγο παραδίπλα.

«Ο καινούριος, ε; Αλέξης» απάντησε χωρίς να με κοιτάξει.

«Θέλεις ένα;» μου είπε ξαφνικά δείχνοντας τα τσιγάρα του. Πήρα ένα και το άναψα.

«Έμαθα για την Ελένη» του είπα, «θα τα καταφέρουμε και θα πάμε όλοι πίσω».

«Φυσικά και έμαθες. Είναι το πρώτο κουτσομπολιό που μαθαίνουν όσοι έρχονται εδώ, αν και δεν είναι πολλοί».

«Και...;»

«Και δεν αμφιβάλλω καθόλου για το αν θα γυρίσουμε πίσω. Ό,τι κι αν γίνει...»

Εντυπωσιάστηκα με την σιγουριά του. Εκείνη τη στιγμή με έκανε να πιστέψω ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μην τα καταφέρουμε. Το μόνο πράγμα για το οποίο ήμουν σίγουρος ήταν ότι εδώ οι πονοκέφαλοί μου θα σταματούσαν, για τους εφιάλτες δεν είχα κάποια πρόβλεψη ακόμη. Πάντως, τα πράγματα ήταν όντως πολύ ήσυχα σε σχέση με κάτω.

Οι μέρες πέρασαν. Προσαρμοστήκαμε καλά και είχα σχεδόν μάθει τα κατατόπια και τα μυστικά δρομάκια. Ο μισός μήνας είχε φύγει σαν αέρας και εγώ είχα υιοθετήσει τα χούγια του Αλέξη. Λίγες φορές ήταν μόνος του στη γέφυρα, κάναμε μαζί τα τσιγάρα μας και του είχα πει πολλά για τα δικά μου. Τη μάνα μου που πέθανε όταν ήμουν ένας μικρός σπόρος και ότι έμενα με τη γιαγιά μου, την αδερφή μου που δεν την είχα δει εδώ και χρόνια, την κοπελιά μου πίσω στο σπίτι που δεν ήξερα καν αν ζούσε ακόμα. Ήταν δύσκολες εποχές, όλοι είχαμε θάψει και από έναν-δυο.

Ο Αλέξης με τη σειρά του μου είπε τη δική του μεριά, τον πατέρα του και τη μάνα του που ήταν σπίτι και τον περίμεναν, την πεθερά του –ομολογώ ότι αυτό με ξάφνιασε περισσότερο απ' όλα– και φυσικά τη δική του κοπελιά, την Ελένη. Η αλήθεια ήταν πως από αυτά που μου είπε μπορούσα να φανταστώ ότι την είχε λίγο-πολύ ως τον κόσμο του.

Σύντομα άρχισε να μπαίνει στην παρέα –γιατί είχα την αίσθηση ότι αυτό ήμασταν– και να μιλάει με τους υπόλοιπους. Ήταν αστείος τύπος πάντως. Κάναμε περιπολίες μαζί και μια νύχτα συμφωνήσαμε να τους παντρέψω κιόλας.

Εγώ, από την άλλη, είχα ενσωματωθεί τελείως στην ομάδα και η πίεση ήταν όντως πολύ μικρότερη, όχι ότι είχα ρίξει τις άμυνες μου τελείως. Κάποιος έπρεπε να προσέχει, ευτυχώς που κατάλαβα νωρίς ότι αυτός ήμουν εγώ. Μιαν άλλη φορά είχαμε πάει με τον Ιωάννη και τον Δημήτρη να πάρουμε φαγητό από

εκείνο το χωριό πιο πέρα. Θέλω να ξεχάσω τα τσακάλια που μας κυνήγησαν εκείνη τη μέρα και την ουλή που απέκτησα εξαιτίας τους. Αλλά ήταν κι αυτό μια εμπειρία, υποθέτω.

Άλλη μια μέρα στην Ελένη. Ήταν μέσα Αυγούστου και την κάψα των προηγούμενων ημερών ήρθε να καλύψει μια νεροποντή που είχε ανοίξει τους ουρανούς. Καθόμασταν καλυμμένοι κάτω από κάτι κουρέλια και πρόχειρα καλύμματα από ξύλο, το οποίο φυσικά είχε γίνει μούσκεμα και είχε αρχίσει να στάζει στα κεφάλια μας. Κάποιος φώναξε από έξω και βγήκαμε να δούμε τι είχε γίνει. *“Υπέροχα”*, σκέφτηκα. Ένας παππούς πάνω σε ένα γέρικο γαϊδούρι που φώναζε μια σειρά από βρισιές στο ζώο του και το δρόμο μπροστά του.

«Βοσνάκη!» ακούστηκε ο Μπακέλης από πίσω μου. Έκανα χώρο να περάσει, μάλλον τον γνώριζε. Μαζευτήκαμε κι εμείς γύρω-γύρω, όλων το ένστικτο φώναζε ότι κάτι πήγαινε στραβά.

«Αντρέα! Βάλε με μέσα ανάθεμα σε, έχω σουρώσει τόσες ώρες στη βροχή!»

Βάλαμε τον γέρο μέσα. Ακόμα δεν είχα ιδέα τι γινόταν. Αφήσαμε το γαϊδούρι έξω, κάτω από ένα πρόχειρο κάλυμμα και μαζευτήκαμε πάλι όλοι μέσα. Το κρύο μας έκανε να ανατριχιάζουμε.

«Δεν έχω τίποτα σήμερα, ούτε σπόρο. Με στείλαν άρων-άρων να σας τα πω με άδεια τα χέρια. Άλλαξα την πορεία μου και ήρθα», ανάσαινε λίγο δύσκολα, δεν ξέρω αν ήταν από την ηλικία του ή τη βροχή. Μέχρι τότε είχα καταλάβει. Ο παππούς ήταν ο αγγελιαφόρος.

Πολύ καλή δουλειά, έμοιαζε με ζητιάνο και δεν τραβούσε την προσοχή, αλλά και να μην ήταν η εμφάνιση, δεν τον πλησίαζες από τη μυρωδιά. Και τότε ξαναμίλησε.

«Σε δυο μέρες φτάνουν караβάνια των κάτω για ανεφοδιασμό. Θα περάσουν από τη γέφυρα και θα φύγουν. Δεν είναι δικοί μας» έπαιρνε κοφτές ανάσες και έκανε παύσεις.

«Έχετε εντολές να τους σταματήσετε με κάθε δυνατό τρόπο», τελείωσε.

Η ησυχία που έπεσε τα επόμενα λεπτά έσπαγε μόνο από τη βροχή και την βαριά ανάσα του γέρου. Αρχισα σιγά-σιγά να συνειδητοποιώ τι γινόταν. Είχαμε κίνηση προς το μέρος μας. Έρχονταν με όπλα από έξω και ήταν πολλοί. Έστυψα το μυαλό μου να βρω λύση χωρίς να με πάρει από κάτω και να χάσω τα ίσια μου.

«Θα ανατινάξουμε τη γέφυρα. Και αυτούς μαζί!». Ήταν ο Μπακέλης.

Προσπαθούσε να κρατήσει τη φωνή του σταθερή και ψύχραιμη, να φανεί αποφασιστικός. Τον κοιτάξαμε όλοι σαν χάνοι. Η γέφυρα ήταν η μοναδική οδός για να περάσεις απέναντι σε μια απίστευτα μεγάλη ακτίνα. Θα χρειαζόταν βδομάδες για να φτάσεις στην επόμενη.

Κανένας δεν μίλησε εκείνο το βράδυ. Δεν είχε ποτέ ξανά τέτοια ησυχία σε εκείνο το μέρος.

Οι ώρες πέρασαν, ξημέρωσε και ο Βοσνάκης έφυγε αμέσως μετά την ανατολή, αφού είπε κάτι στον Αλέξη που δεν άκουσε κανείς μας. Έπρεπε να αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε για αύριο. Και η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει σύντομα.

Κάναμε ότι μπορέσαμε, ξετρυπώσαμε κάτι κρυμμένα εκρηκτικά που είχαμε στην

περίμετρο, αναγκαστήκαμε να το κάνουμε αφού δεν είχαμε άλλα εφόδια. Ήταν τρία από δαύτα. Συμφωνήσαμε να τα ακουμπήσουμε στις άκρες και στη μέση της γέφυρας. Θα τα ανάβαμε μόλις βρίσκονταν όλοι τους πάνω.

Φάγαμε λίγο, αυτά που μας είχαν απομείνει και καθίσαμε πάλι ήσυχα. Χειρότερα από όλους μας ήταν ο Αλέξης. Όταν κάναμε σίγουρο ότι θα ανατινάξουμε τη γέφυρα, έριξε το κεφάλι του κάτω, αλλά η σιωπή του ήταν διαφορετική από την δική μας. Πέρασε όλη σχεδόν τη μέρα του δίπλα στη γέφυρα, της μιλούσε και άγγιζε τα βρεγμένα πετρώματα της. Εμείς δεν είπαμε τίποτα.

Και έτσι ήρθε και η επόμενη. Είχαμε πιαστεί απροετοίμαστοι την μέρα εκείνη που ήρθε ο Βοσνάκης να μας πει τα νέα. Δεν πίστευα ότι η ησυχία μπορούσε να γίνει μεγαλύτερη, κι όμως... Οι άντρες κουνιούνταν νευρικά στις θέσεις τους, και εγώ με τον Ιωάννη δεν είχαμε ανταλλάξει ούτε λέξη, αν και στεκόταν δίπλα μου. Και η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει.

Ακούσαμε τον ήχο των караβανιών και πετρώσαμε στις θέσεις μας. Είχαμε οργανώσει τουλάχιστον που θα στεκόμασταν και πως θα το κάναμε. Μπορούσαμε να τους δούμε από μακριά. Ήταν τέσσερα κάρα, χωρούσαν δε χωρούσαν όλα μαζί στη γέφυρα.

Περιμέναμε, και περιμέναμε. Ο Ιωάννης από τα δεξιά μου είχε καρφώσει τα μάτια του στα караβάνια, ο Αλέξης από την άλλη κοιτούσε έντονα τη γέφυρα. Τα ζώα ακούμπησαν τις οπλές τους στη πέτρα. Η αναμονή με έκανε να ιδρώσω μέσα στη βροχή, μέχρι που και τα τέσσερα κάρα βρίσκονταν πάνω στην Ελένη. Ο Μπακέλης μας έκανε νόημα και βγήκαμε από τις κρυψώνες μας. Ανάψαμε τα φτιίλια την στιγμή που μας πήραν χαμπάρι. Άρχισαν να φωνάζουν και να βγάζουν τα όπλα τους, να βιάζουν τα ζώα τους να πάνε πιο γρήγορα. «Έτρεξα να ανάψω το φτιίλι της άλλης άκρης.

«Καχριμάνη! Μας πυροβολούν! Τι κάνεις τόση ώρα!» μου φώναξαν. Είχα αρχίσει να τρέμω μόλις κατάλαβα ότι η βροχή είχε μουσκέψει όλα τα φτιίλια. Ήταν αδύνατον να τα ανάψουμε χωρίς να πιαστούμε στην έκρηξη.

«Είναι βρεγμένα!» μόνο αυτό κατάφερα να πω.

Μας ρίχνανε, ο Νικόλας ακούστηκε από κάπου μπροστά να φωνάζει, μετά από έναν κρότο.

«Φύγε από εκεί!» μου φώναξε ο Μπακέλης. Έκανα αυτό που μου είπε. Σύντομα θα περνούσε το πρώτο караβάνι τη γέφυρα και θα χάναμε την ευκαιρία μας, θα πεθαίναμε όλοι.

Ξαφνικά με έσπρωξε από τον δρόμο του ο Αλέξης. Πήγαινε προς τα εκρηκτικά, ο τρελός.

«Τι κάνεις;» πήγα να τον σταματήσω μέσα στη καταιγίδα. Γύρισε και με κοίταξε.

«Μου την πήρανε, Μιχάλη. Την πήρανε. Δεν θα γυρίσει ποτέ πίσω, δεν θα μπορέσω να κρατήσω την υπόσχεσή μου».

«Για τι πράγμα μιλάς;»

«ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ!» μου φώναξε «ο Βοσνάκης είπε ότι την είδε να σκοτώνεται

μπροστά στα μάτια του».

Έμεινα να κοιτάζω.

«Μου πήρανε την μια, δεν θα αφήσω να μου πάρουν και την άλλη Ελένη μου»
είπε ήρεμα. Γύρισε την πλάτη του και έκανε να φύγει.

«Αλέξη γύρνα πίσω, δεν θες να το κάνεις αυτό!»

«Ξέρεις ότι κάποιος πρέπει να το κάνει. Πες στους άλλους να τρέξουν, Μιχάλη. Τρέξτε» και με ένα χαμόγελο μου πέταξε τα βρεγμένα του τσιγάρα. Και αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσα από τον Αλέξη. Έτρεξε στη γέφυρα, όσο εγώ έτρεχα πίσω στους άλλους. Δεν είπα τίποτα, τους κοίταξα μονάχα και απλά τρέξαμε. Τον είδαμε να ανάβει τα εκρηκτικά και να τρέχει. Δεν πρόλαβε. Τον είδαμε να πέφτει κάτω και να τον περικυκλώνει η φωτιά και ο καπνός. Τον ακούσαμε να μας φωνάζει, αλλά δεν έβγαλα άκρη από τα λόγια του. Τα караβάνια ανατινάχτηκαν μαζί με τον Αλέξη.

Και αυτό ήταν. Η Ελένη έμοιαζε με ερείπιο, αυτό που ήταν δηλαδή. Κανένα σημάδι ζωής εκεί κάτω. Είχε τελειώσει.

Μετά από λίγο καιρό, τελείωσε και ο πόλεμος. Είκοσι τρεις ήμασταν αυτοί που γύρισαν, είκοσι τρεις από τους είκοσι τέσσερις. Η ιστορία μας είναι από αυτές που δεν γράφτηκαν ποτέ. Από αυτές που ακούγονται μονάχα ως παραμύθια καλοσύνης στα μικρά παιδιά. Την Ελένη μας έστειλαν να φυλάξουμε, η Ελένη μας έσωσε. Μας πήρε όμως μια ζωή για αντάλλαγμα. Δεν το θεώρησα ποτέ δίκαιη ανταλλαγή, αλλά έτσι είναι πάντα.

Καχριμάνη Σοφία

Μαθήτρια Β' τάξης

2^ο ΓΕΛ Έδεσσας